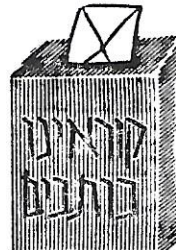

על „את“

בדבר" מיום 31.1.1964
זפרטמה רשימה מעניינת בלי
תימת"שם, שבא לריב ריב
..את" מהחתום משה, והכותב
אנונימי נשען בעיקרו על
שה שרת, "לוחם ותיק ומנור"
ה נגד השמטת ה"את" —
חורר ואומר שזוהו חסא ככר
שפה" אני מוקיר הושו
לשוני של שרת, אבל מובט'
ני שאפילו שרת
צמו לא יתרעם
לי אם אומר
ואני מבכר ה'
רש הלשוני של
שר הספרים.
רשימה הנ"ל
ופר בשם שרת,
כי תלמיד בית'
ספר התיכון
יגר מכתב לזה
שחה במסע ה'
שמדה על ה'
את" ושאל אותו
איך היית
תקן את הפסוק

שמו 'התודה' (שם, 35) ; על
כן קראה שמו 'ך' (ל, 6) ;
'ותקרא שמו נפקלי' (שם,
8) ; 'ותקרא את שמו 'ך'
(שם, 11) ; 'ותקרא את שמו
'אשר' (שם, 13) ; 'ותקרא שמו
'לשקב' (שם, 18) ; 'ותקרא
את שמו זבלון' (שם, 20) ;
'ותקרא את שמה 'דינה' (שם,
21) . ויש לפעמים פסוק אחד
שיש בו "את".
ומלשט בו "את".
בספר שמות (ט)
16 נאמר: —
בצבור זאת ה'
עמדתיה, בעבור
ה'ך אתך את
לחי ולמען ספר
שמי בכך הא'
ךך" . ואלוהים א'
מר פעם אל משה:
"קח מטף ונטה
ךך על מימי
מצרים" (שמות
19) ; ופעם
הוא אומר: "אמור

אל אהרן נטה את 'ךך'
(שמות, ח, 1) . ואתה מוצא
אפילו שאלוהים מדבר בלי
"את" ומשה מוסיף "את":
"ריאמר ה' אל משה נטה
ךך על השמים (שמות י,
21) . ומשה כתב על עצמו:
"גיש משה את ידו על הש'
קלם" (שם, י, 22) .
ויש ספרים שלמים בתנ"ך
שכמעט אינך מוצא בהם "את".
כגון ספר "משלי", בכל הספר
הזה יש אולי שמונה או השע
פעמים המילה "את", והספר
היה מפסיד הרבה מחנו ומי'
סיף הרבה לנפחו אילו היו
מכניסים "את" כפי שרוצה
"תלמיד בית הספר התיכון,
נער בן 14 שכתב לאחד מגדו'
לי ישראל", לפי סיפורו של
משה שרת, אבל מי שישמיט
"את" ויכתוב "קין הרג הבל"
— יעשה משגה כי מכתובה
כזו לא ברור אם קין הרג
אחיו או הבל עשה זאת. בלי
צורך זה של בהירות — ה"את"
הוא לחלוטין מיותר וגורם
לבובנו רב

ד. ב. ג.

קח"נא את בןך את יחידך
שר אהבת את יצחק" . איני
דע מה ענה זה שפחה במסע
השמדה על ה"את", אבל אני
ייתי עונה: "אני לא אקח
ל עצמי לתקן אף פסוק אחד
תנ"ך, אבל אילו הייתי אני
ךך לכתוב לכת חילה
סוק כזה, הייתי כותב: "קח'
א בןך יחידך אשר אהבת,
ת יצחק" . הייתי חוסך שני
את"ים, והפסוק לא היה מא'
וד כלום מבהירותו, והייתי
ישה זאת על סמך עשרות
מאות פסוקים שבתנ"ך, מי
שמעיין בתנ"ך בלי דעה קדור'
זה — יגלה שלושה כללים
יהם ל"את": (1) יש "את"
אסור בכתיבה, אסור להגיד,
'משל' קח את בן יחיד, או קח
ת מבנת: (2) יש "את" שמד'
זו לכתבו, וגם מותר להשמ'
זו, וקך עשה הקב"ה: פעם
תוב: "כה אפר ה' שלח את
נמי ויעבדני" (שמות ו, 26),
פעם כתוב: "כה אמר ה' שלח
נמי ויעבדני" (שמות ח, 15),
אני בטוח שאפילו שרת לא
עו להגיד, כי הקב"ה מדבר
ב"חוסר טעם גמור" (3) ויש
את" רצוי, ואולי גם מתוייב,
בגון בפסוק "צבא ההגנה ניצח
את האויב" גם בלי "את"
בפסוק זה הייתי בהחלט מבין
זו המנצח ומי המנוצח, אבל
גורט להבהיר זאת על"ידי
"את", אם כי אתה מוצא לפ'
נמים בתנ"ך פסוק מעין זה
כלי "את", לדוגמא: "איש
חכם יפתה רעהו" (משלי ט"ז,
26) . כאן לא ברור מיהו המפ'
זה, ומי המפותה, ומוטב להכ'
זיס "את" אחרי "פתה", אבל
לפי עניות דעתי, מוטב להגיד
לקחתי המגבת", ואין כל
צורך ב"את", ואם שרת סבור,
ש"זוהו חוסר טעם גמור" —
הר"ל אין מתווכחים על טעם
"את", ב"לקחתי את המגבת"
— אינו מוסיף כלום, אלא גור'
רע: מבובנו מקום, נייר, דיו,
מרץ וכסף, וכל יתר כנטול
דמי.
בספר "בראשית" אנו קור'
אים בפסוקים כ"ש—ל' על מתן
שמות לאחד-עשר בנים (10)
בנים ובת אחת) של יעקב,
כשבעה מקרים משמיטים "את",
ורק בארבעה מקרים מוסיפים
"את", "ותהר לאה ותלד בן'
ותקרא שמו ראובן" (כס, 32) ;
"ותהר עוד ותלד בן — ותקרא
שמו שמעון" (שם 33) ; "ותהר
עוד ותלד בן — על כן קרא'
שמו לוי" (שם, 34) ; "ותהר
עוד ותלד בן — על כן קראה